

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 lipca 2015 r. odmówił wnioskodawcy R. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia:

- w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. w okresie od 9 września 1974 r. do 30 kwietnia 1989 r. (w tym wojsko od 28 października 1975 r. do 14 października 1977 r.) na stanowisku kierowcy ciągnikowego, ciągnik siodłowy oraz chemizacyjne, ponieważ na podstawie przedłożonych dokumentów nie można jednoznacznie wywnioskować czy wyłącznie stale i w pełnym wymiarze pracował wnioskodawca na stanowisku „kierowcy ciągnikowego” i wykonywał wyłącznie prace transportowe, czy też oprócz prac transportowych wykonywał inne prace nie związane z transportem, które nie mogą zostać uznane jako praca w szczególnych warunkach. Prace polowe wykonywane przy pomocy ciągnika nie są wymienione w wykazie A.

Ponadto organ rentowy dodał, że powołanie jako podstawy prawnej zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. dla Spółdzielni Kółek Rolniczych, która nie należała do resortu administracji jest błędne i nie może stanowić środka dowodowego.

- w Spółdzielni Kółek Rolniczych w okresie od 4 maja 1994 r. do 10 listopada 1994 r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych, z powołaniem odpowiedniego wykazu, działu, pozycji i punktu zarządzania resortowego, potwierdzającego, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczony wykonywał wyłącznie prace transportowe na stanowisku traktorzysty.

Organ rentowy uznał wnioskodawcy za udowodniony ogólny staż pracy wynoszący 25 lat, okresów składkowych i nieskładkowych.

/decyzja – k. 50 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 2 września 2015 r. wnioskodawca R. M.. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego – art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, §2, 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,
2. naruszenie zasad postępowania administracyjnego, a w szczególności określonych w art. 7, 8 i 11 k.p.a.,
3. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 75 §1 k.p.a., art. 80 k.p.a., art. 107 §1 poprzez:
 - a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która przybrała cechy oceny dowolnej w sposób oczywisty sprzecznej ze zgromadzonym materiałem dowodowym,
 - b) błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez ustalenie, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych.

/odwołanie – k. 2 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 7/

Na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparło odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół rozprawy z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:37:38 – 00:41:25 – płyta CD – k. 28/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. M. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 13 lipca 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 8 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 lipca 2015 r. odmówił wnioskodawcy R. M. prawa do emerytury.

/decyzja – k. 50 akt ZUS/

R. M. był zatrudniony w 9 września 1974 r. do 30 kwietnia 1989 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w S. Kółek Rolniczych w D. na stanowisku kierowcy ciągnikowego. P. zatrudnieniaa zdobył uprawnienia do wykonywania obowiązków jako operator pras.

/świadcetwo pracy – k. 30 akt ZUS/

Ubezpieczony w okresie od 2 sierpnia 1993 r. do 1 września 1993 r. pracował w S. Kółek Rolniczych w D. w likwidacji na stanowisku operatora pras zbierających w pełnym wymiarze czasu pracy.

/świadetwo pracy – k. 32 akt ZUS/

W okresie od 4 maja 1994 r. do 10 listopada 1994 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku traktorzysty w S. Kółek Rolniczych w D. w likwidacji.

/świadectow pracy – k. 33 akt ZUS/

Podczas zatrudnienia w S. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako kierowca ciągnikowy. Wykonywał pracę kierowcy w transporcie: woził wapno, buraki z cukrowni, piach, sól oraz wykonywał prace polowe dla rolników. Wnioskodawca obsługiwał też prasę. Prasa w S. pojawiła się w latach 1983 – 1984. W spółdzielni były ciągniki, kombajny, prasy. Nie jeździł kombajnem. Nie było przerw w pracy. Była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy.

/zeznania wnioskodawcy – k. 12 w zw. z zeznaniami z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:32:22 – 00:37:38 – płyta CD – k. 28, zeznania świadka S. B. z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:04:33 – 00:15:57 – płyta CD – k. 28, zeznania świadka S. P. z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:15:57 – 00:23:06, zeznania świadka I. P. z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:23:06 – 00:28:02 – płyta CD – k. 28, zeznania świadka M. S. z dnia 17 sierpnia 2016 r. – 00:28:02 – 00:32:22 – płyta CD – k. 28/

S. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach i wskazała, że podczas zatrudnienia w okresie od 9 września 1974 r. do 30 kwietnia 1989 r. ubezpieczony R. M. wykonywał prace kierowcy ciągnikowego, ciągnik siodłowy oraz prace chemizacyjne wymienione w wykazie A dział VIII poz. 3 zawartym w

załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

/świadectwo pracy w szczególnych warunkach – k. 29 akt ZUS/

Wnioskodawca posiada prawo jazdy: kategorii A, B oraz kategorii T od 18 maja 1973 r.

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca posiada staż pracy wynoszący 25 lat, okresów składkowych i nieskładkowych

/wyliczenia akta ZUS/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków co do faktu, że ubezpieczony świadczył pracę w Spółdzielni w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże na ich podstawie niemożliwym jest ustalenie, iż podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy ciągnikowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy co do faktu, że pracował on w charakterze kierowcy w transporcie w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś prace polowe wykonywał po godzinach albowiem z zeznań świadków wynika, że kierowcy w trakcie 8 godzinnego dnia pracy wykonywali zarówno prace w transporcie jak i prace polowe.

Sąd Okręgowy ocenił i zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Odnosząc się do powyższej, zwrócić należy uwagę, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych regulacja § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., statuująca ograniczenia dowodowe, nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że prace takie jak: prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych wymienione w wykazie w dziale VIII poz. 3 są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury

w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadctwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadctwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288)

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadctwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadctwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód dokumentów, z zeznań świadków.

W ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w w/w spornych okresach nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Przesłuchani w sprawie świadkowie wskazali, że wnioskodawca podczas zatrudnienia w w/w Spółdzielni Kółek Rolniczych

Wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę jako kierowca ciągnikowy. Wykonywał pracę kierowcy w transporcie: woził wapno, buraki z cukrowni, piach, sól oraz wykonywał prace polowe dla rolników. Wnioskodawca obsługiwał też prasę. Prasa w S. pojawiła się w latach 1983 – 1984. W spółdzielni były ciągniki, kombajny, prasy. Ubezpieczony Nie jeździł kombajnem. Nie było przerw w pracy. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia

okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Tymczasem wnioskodawca nie przedłożył w toku sprawy żadnych dowodów, które by świadczyły o tym, że praca którą wykonywał w spornym okresie w charakterze kierowcy ciągnikowego była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach. Nie wykazał by praca kierowcy zajmowała mu 8 godzin dziennie. Świadkowie zgodnie podali, że ubezpieczony oprócz prac transportowych wykonywał także prace polowe co oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Nadto należy dodać, że Spółdzielnia wydając ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach powołała się na zarządzenie Nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej – dział VIII poz. 3. Zaś jak słusznie zauważył organ rentowy w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie uchwała nr 24 Zarządu Krajowego Związku (...), K. i Organizacji Rolniczych z 14 czerwca 1983 r.

Należy w tym miejscu przytoczyć pogląd Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrażony w wyroku z dnia 1 października 2015 r., (III AUa 81/15). Zgodnie z jego treścią, wyodrębnienie poszczególnych prac wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (LEX nr 1820574).

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale VIII poz. 3 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że pomimo iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku – na dzień złożenia wniosku o emeryturę ukończył 60 rok życia, posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz niebycia członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

K.K.-W.